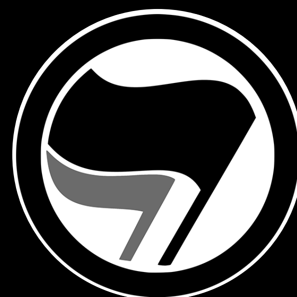
entup10_entup6 30/1/2015 3:49 πμ Page 1

antifa kallithea

λόγια και δράσεις για αντιφασιστική χρήση

τεύχος 10 – Φλεβάρης 2015

Good Night Greek Pride

INTRO

Υπήρχε παλιά μια εποχή που όλοι νόμιζαν ότι θα γίνουν πλούσιοι, ότι θα δουλεύουν άλλοι για αυτούς, ότι ο κόσμος μας θα είναι για πάντα ένας κόσμος "ευημερίας" και "ανάπτυξης". Οι ψευδαισθήσεις κατέρρευσαν και μαζί ξεπρόβαλε η πικρή αλήθεια: τα αφεντικά μας προορίζουν όλο και πιο πολύ για πέταμα. Στα σχολεία, στις δουλειές, στις γειτονιές. Όπλισαν τα μαντρόσκυλά τους και τα ξαμόλησαν στους δρόμους. Έδωσαν θάρρος στα φασιστάκια και μας τα πέταξαν στη μούρη για να μας τρομάξουν. Μας έκαψαν τον εγκέφαλο με πρέζες και με ψηφιακά σκουπίδια. Μας στράγγιξαν συναισθηματικά, μας έκαναν βλάκες και φοβισμένους.

Εμείς που φτιάξαμε το antifa kallithea δε θέλουμε να είμαστε έτσι. Ζούμε και κυκλοφορούμε στην Καλλιθέα, είμαστε αγόρια και κορίτσια. Πάμε σχολείο ή δουλεύουμε. Με τα λεφτά μας πληρώνουμε αυτό το έντυπο, με τα χέρια μας το μοιράζουμε, με τα μυαλά μας πολεμάμε το σύγχρονο φασισμό, με τις καρδιές μας στεκόμαστε δίπλα σε αυτούς που έχουν φωνή αλλά δε μπορούν να μιλήσουν. Στα αγόρια που δε θέλουν να γίνουν μπάτσοι. Στα κορίτσια που φτύνουν τα πρότυπα ομορφιάς.

Όσο μπορούμε θα τριγυρνάμε στους δρόμους, στις πλατείες και στα σχολεία της Καλλιθέας για να σπάσουμε το φόβο - για να βρούμε κι άλλους κι άλλες σαν κι εμάς. Τα ξαναλέμε!

antifa.kallithea@yahoo.com
antifakallithea.wordpress.com

Πίσσα στους φασίστες! (κυριολεκτικά...)

Είναι Πέμπτη απογευματάκι κι έχουμε βρεθεί με όλο το τιμ. Μαζευόμαστε την καθορισμένη ώρα κάτω απ' τη Δημοσθένους και σιγά σιγά ανεβαίνουμε τη Ματζαγριωτάκη. Το ραντεβού μας με τους άλλους είναι έξω απ' το σχολείο. Το σχέδιο περιλαμβάνει επίσκεψη στο φασιστοβιβλιοπωλείο «Άττικα», πάνω στη Δαβάκη. Δυο δικοί μας είχαν φάει τσαμπουκά κάτι μέρες πριν από ένα παρεάκι σκατόψυχων που άραζαν εκεί.

Έχουμε προσέξει να μην είμαστε τίγκα στα μαύρα, αλλά καθώς πλησιάζει η ώρα και οι δικοί μας σκάνε από παντού παρατηρούμε ότι δεν είχαν όλοι την ίδια προνοητικότητα. Είμαστε ήδη κάμποσες δεκάδες, άντρες και γυναίκες. Ξεκαβατζώνουμε τις σημαίες, φτιάχνουμε στα γρήγορα το μπλοκ, έχουμε πει όλοι με κράνη. Ανοίγουμε το πανό. Πάμε; Πάμε! Προχωράμε σιωπηλά, απ' τα μπαλκόνια μας ρωτάνε τι γίνεται, εμείς μούγκα.

Μόλις βγαίνουμε στη Δαβάκη πέφτει το πρώτο σύνθημα. Σχεδόν ξελαρυγγιαζόμαστε. Φτάνουμε έξω απ' τη μαλακία κι είμαστε ήδη πιασμένοι όλοι αλυσίδες. Οι αντιφασίστες που είχαν αναλάβει να μπουν μέσα, ανοίγουν την πόρτα, σπρώχνουν τον ελληνόψυχο εκδότη πιο πέρα κι αρχίζουν την εικαστική παρέμβαση. Ο κουβάς με την πίσσα κάνει το γύρο των πάγκων, ο ρουφιάνος κλαψουρίζει, το μαγαζάκι του έχει γίνει εντελώς κουκλίστικο. Τέρμα χρόνου! Οι σύντροφοι ξαναμπαίνουν στο μπλοκ και συνεχίζουμε. Ένα περιπολικό περνάει κατά τύχη, ο οδηγός κι ο συνοδηγός μας κοιτάνε με γουρλωμένα μάτια σα να είδαν εξωγήινους. Κατά κάποιο τρόπο βέβαια δεν είχαν και πολύ άδικο.

Έχουμε φτάσει ήδη στην πλατεία. Μαζεύουμε σβέλτα και σπάμε σε δυο κι ύστερα σε τέσσερα κομμάτια, μέχρι που ξαναγινόμαστε ομάδες των δυο και τριών. Όλα κομπλέ. Το μήνυμα έγινε αντιληπτό από φίλους κι εχθρούς: το Άττικα δεν έγινε σφηκοφωλιά κι όσο για τα φασιστάκια ούτε που τα ξανάδαμε. Ήταν μόλις 2007 και όλα κυλούσαν ρόδινα. Ούτε που το φανταζόμασταν τι θα βλέπαν τα ματάκια μας δέκα χρονάκια αργότερα...

Ferguson

μια σύντομη ιστορία για τις δολοφονίες μαύρων από τους μπάτσους στις ΗΠΑ

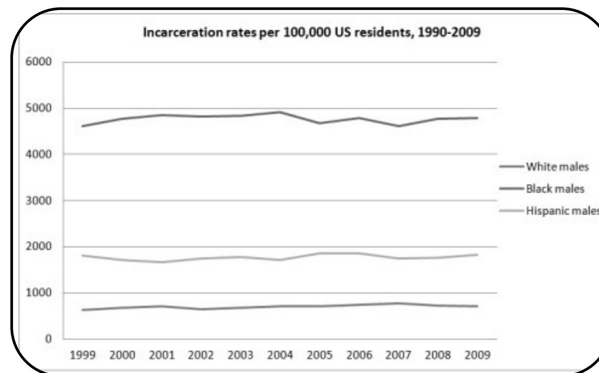
Αν είχατε ξεχάσει τι φάση παίζει στην Αμερική, η δολοφονία του 18ρονου Michael Brown στο Φέργκιουσον από λευκό μπάτσο, και η μετέπειτα αθώωση του, το θύμισε πολύ απότομα. Δεν είναι μόνο αυτός βέβαια. Ταμίρ Ράις, Έρικ Γκάρνερ, Τρέιβον Μάρτιν μερικά απ' τα ονόματα των δολοφονημένων από μπάτσους μαύρων, και η λίστα συνεχίζεται, για να υπενθυμίζει την ταξική θέση των μαύρων στην Αμερική το 2015. Αυτά βέβαια δεν έγιναν τυχαία και ξαφνικά. Για να φτάσει στο σημείο το κράτος να δολοφονεί άοπλους μαύρους κάθε μήνα, έχει προηγηθεί η συστηματική υποτίμηση τους εδώ και πολλές δεκαετίες. Και για να δούμε τι γίνεται τώρα, πρέπει να κοιτάξουμε τι γινόταν στο παρελθόν.

Τη δεκαετία του '80 λοιπόν, τα πράγματα δεν ήταν εύκολα αν ήσουν μαύρος στην Αμερική. Το μαύρο κίνημα είχε χτυπηθεί, η ανεργία ήταν πολύ μεγάλη στις μαύρες κοινότητες, οι μαύροι φυλακίζονταν με την παραμικρή αφορμή και τους επιβάλλονταν βαριά πρόστιμα. Πέρα απ' αυτά όμως, άλλαξε και η πολιτική της δημόσιας τάξης, οπότε η επίθεση στις μειονότητες βρήκε νόμιμο πάτημα: η «καταπολέμηση της μικροπαραβατικότητας» μελετήθηκε το 1980 από επιστήμονες και κοινωνιολόγους, απέκτησε ένα ψαγμένο όνομα - θεωρία της μηδενικής ανοχής - και άρχισε να εφαρμόζεται με μεγάλη ένταση. Το αποτέλεσμα ήταν 100 δολοφονημένοι από μπάτσους τα πρώτα τρία χρόνια εφαρμογής της. Και μαντέψτε τι χρώμα ήταν οι περισσότεροι.

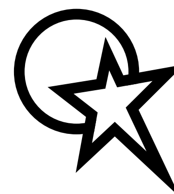
Διαδηλώσεις στο Φέργκιουσον. Το πανό αναγράφει τους δολοφονημένους από μπάτσους. Εμείς δεν μπορέσαμε να τους μετρήσουμε.

Διάγραμμα που δείχνει ότι οι μαύροι φυλακίζονται 5 φορές πιο συχνά απ· τους λευκούς.

Απ' τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα της εφαρμογής της μηδενικής ανοχής είναι η αστυνόμευση στη Νέα Υόρκη, η οποία αφορά κυρίως τις γειτονιές που ζουν οι μαύρες κοινότητες. Η αυξημένη επιτήρηση όμως, σημαίνει και αυξημένη τιμωρία. Τώρα λοιπόν καταλαβαίνουμε ότι ήταν επόμενο να δολοφονηθεί και ο Έρικ Γκάρνερ, αφού διέπραττε απάνθρωπα αδικήματα. Πουλούσε αφορολόγητα τσιγάρα. Αυτό κάνει η μηδενική ανοχή. Διδάσκει ότι η πολιτική της δημόσιας τάξης οφείλει να εστιάζει στη λεπτομέρεια, και έτσι το μικροέγκλημα του να πουλάς αφορολόγητα τσιγάρα μπορεί να καταλήξει και σε δολοφονία αν δεν παταχθεί εξαρχής. Για τους λευκούς λοιπόν, η θανατική καταδίκη των μικροπαραβατών είναι λογική αντιμετώπιση, αφού είναι βέβαιο ότι αυτοί θα εξελιχθούν σε εγκληματίες. Αναλογικά, το να κάνεις γκράφιτι στη γειτονιά σου μπορεί να σημαίνει ότι αύριο θα ληστεύεις το περίπτερο στη γωνία, οπότε πάρε μπάτσους όσο είναι νωρίς ακόμα. Και τον Μάικλ Μπράουν για ένα πακέτο πούρα τον σκότωσαν εξάλλου.

Παρόλο που η αφροαμερικανική κοινότητα εξεγέρθηκε για τις δολοφονίες στο Φέργκιουσον και σε άλλες πόλεις των ΗΠΑ, το μέλλον της προβλέπεται ζοφερό. Στα είκοσι τους, ένας απ' τους δύο αφροαμερικάνους έχουν περάσει απ' το σωφρονιστικό σύστημα των ΗΠΑ, και εννοείται ότι απ' τα 2,5 εκ. που είναι οι φυλακισμένοι (1% του πληθυσμού) η πλειοψηφία είναι μαύροι, λατίνοι και ασιάτες. Κι εδώ βέβαια τα πράγματα δεν τα λες καλύτερα. Μην ξεχνάτε ότι αν είσαι μετανάστης στην Ελλάδα, εκτός απ' τις φυλακές, υπάρχουν και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ

Je suis Charlie. Ένα σύνθημα που κατάφερε να ενώσει και να κατεβάσει στο δρόμο τέσσερα εκατομμύρια κόσμο από το Σαμαρά μέχρι τον τελευταίο Γάλλο. Και επειδή εμείς με τα συνθήματα που ενώνουν τον εθνικό κορμό δεν τα πάμε και τόσο καλά, πάμε να δούμε λίγο την κατάσταση.

Έγινε, λοιπόν, η επίθεση στο γαλλικό περιοδικό. Ποιος την έκανε; Κανείς δε μπορεί να απαντήσει με σιγουριά. Μπορεί να ήταν τρεις τελειωμένοι τρελοί, μπορεί «τζιχαντιστές», μπορεί κι οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες. Έχει όμως σημασία;

Τέτοιου τύπου τρομοκρατικές επιθέσεις, ανεξάρτητα από το αν είναι ή δεν είναι κρατικές δουλειές, κάνουν τη δουλειά του κράτους. Στοχεύουν στην περαιτέρω υποτίμηση του μουσουλμανικού προλεταριάτου εντός κι εκτός των γαλλικών συνόρων. Χάρη σε αυτήν την επίθεση, αλλά και σε άλλα περιστατικά που έχουν συμβεί ή θα συμβούν στο μέλλον, το γαλλικό κράτος μπορεί να βρίσκει πάτημα να σκληραίνει τη διαχείριση των μουσουλμάνων εργατών στα προάστια των πόλεων του, να στέλνει κι άλλους μπάτσους στις ζωές τους, να τους σκοτώνει χωρίς κόστος. Να τους κάνει, στην τελική, φτηνότερους ως εργάτες. Μπορεί, επίσης, να δικαιολογεί τους πολέμους που κάνει στο εξωτερικό του. Είναι εύκολο να υπερασπιστείς έναν πόλεμο της «δημοκρατίας» και της «ελευθερίας» εναντίον του «ολοκληρωτισμού» και της «τρομοκρατίας».

«Είμαι Σαρλί. Είμαι μπάτσος». Αν μη τι άλλο, το γαλλικό κράτος έχει κάνει καλά τη δουλειά του όταν τέσσερα εκατομμύρια βγαίνουν και λένε «είμαι μπάτσος», αντί να πουν «άντε και γαμηθείτε, κάτω τα ξερά σας από τους μουσουλμάνους».

(ΚΑΙ ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ CHARLIE...)

Η καλύτερη απεικόνιση της διανοητικής κατάρρευσης των δυτικών κοινωνιών. Η πορεία τεσσάρων εκατομμυρίων με επικεφαλής αρχηγούς κρατών (και μάλιστα πιασμένους σε αλυσίδες). Στα αριστερά βλέπουμε και το Σαμαρά. Προφανώς αγανάκτησαν με τους μουσουλμάνους τρομοκράτες και βγήκαν να διαδηλώσουν αυθόρμητα - ή μήπως όχι;

Και αυτές οι δουλειές γίνονται όλο και πιο εύκολες για το γαλλικό κράτος (αλλά και όλα τα δυτικά κράτη). Γιατί οι ντόπιοι πολίτες του είναι σε τέτοιο βαθμό φασίστες που είναι έτοιμοι να δεχτούν ό,τι τους πουλήσει το κράτος τους. Από το παραμύθι της ισλαμικής τρομοκρατίας, μέχρι το πόσο αναγκαία είναι τα κράτη και ο στρατός για την ασφάλεια των νοικοκυραίων. Από το πόσο καλό είναι να περνάνε από δέκα μπλόκα του στρατού για να πάνε ως το άλλο τετράγωνο, μέχρι το πόσο χρήσιμοι είναι οι πόλεμοι ενάντια στους «απολίτιστους». Από την απειλή που πρέπει να αισθάνονται όταν βλέπουν κάποιο σκουρόχρωμο στο δρόμο (αφού μπορεί να είναι τρομοκράτης), μέχρι το πόσο ανατρεπτικό και επαναστατικό είναι να συμμετέχουν σε μια διαδήλωση που έχει διοργανώσει η αστυνομία τους παρέα με μερικές δεκάδες αρχηγούς κρατών και δέκα χιλιάδες στρατιώτες. Σε τελική ανάλυση και όσοι δεν είναι φασίστες είναι τόσο διανοητικά κατεστραμμένοι ώστε να δέχονται και να απολαμβάνουν τη μαζική διάδοση του φόβου.

Άλλωστε αυτό είναι και το σημαντικότερο. Η διαχείριση του φόβου από τη μεριά του κράτους με τέτοιο τρόπο ώστε να μην υπάρχει καμία αμφισβήτηση. Με τέτοιο τρόπο ώστε ακόμα και το δυτικό προλεταριάτο, να συνταχτεί άνευ όρων με το κράτος του. Πορείες αλληλεγγύης στα καμμένα από φασίστες τζαμιά μετά την επίθεση δεν έγιναν. Το μουσουλμανικό προλεταριάτο δεν έχει κανένα σύμμαχο εκτός από τον εαυτό του. Αντίθετα τα μίντια και το τουίτερ γέμισαν μαλάκες που προσπαθούσαν να βοηθήσουν τους μπάτσους. Γιατί το γαλλικό κράτος χτίζει με απόλυτη επιτυχία το «πρόβλημα των μουσουλμάνων» εδώ και τριάντα τουλάχιστον χρόνια. Και ενώ οι Γάλλοι πολίτες που «είναι κι αυτοί Charlie» μπορεί να είναι διανοητικά κατεστραμμένοι, το κράτος τους δεν είναι καθόλου χαζό.

Fuck the police

Το ραπ είναι μια μουσική που γεννήθηκε στο δρόμο. Στα υποτιμημένα γκέτο της αμερικής οι μαύροι έγραφαν τις ρίμες τους και τις έφτυναν στα 4/4. Αλλά πιο πολύ έκαναν το προφανές: μίλαγαν οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Μίλαγαν για το ρατσισμό και την υποτίμηση που δεχόντουσαν. Και δεν περίμεναν κανέναν να τους υποδείξει πως θα το κάνουν. Ξέρανε καλά ότι το κράτος τους είχε για πέταμα. Ότι οι μπάτσοι ήταν εκεί για να τους κρατάνε στον πάτο.

Στις 3 Μαρτίου του 1991 αμερικάνοι μπάτσοι δέρνουν τον Rodney King, έναν 26χρονο αφροαμερικάνο οικοδόμο στους δρόμους του Los Angeles. Η εξέγερση που ακολουθεί έχει 53 νεκρούς και το χιπ-χοπ για soundtrack.

Σήμερα οι μπάτσοι συνεχίζουν να πυροβολούν και να σκοτώνουν αφροαμερικάνους, όπως τον Michael Brown το καλοκαίρι που μας πέρασε. Για αυτό και οι στίχοι των N.W.A. από το «μακρινό» 1988 είναι ακόμα επίκαιροι:

Fuck the police comin straight from the underground
A young nigga got it bad cause I'm brown
And not the other color so police think
they have the authority to kill a minority
Fuck that shit, cause I ain't the one
for a punk motherfucker with a badge and a gun
to be beatin on, and thrown in jail
We can go toe to toe in the middle of a cell
Fuckin with me cause I'm a teenager
with a little bit of gold and a pager
Searchin my car, lookin for the product
Thinkin every nigga is sellin narcotics

QUIZ
ΠΑΙΞΕ ΚΑΙ ΚΕΡΔΙΣΕ!
για δυνατούς λύτες

Με αφορμή την εκλογική επικαιρότητα κι όλο αυτό το κλίμα του φόβου (τρόικα, εύρω, πείνα, μεταναστευτικό, ελπίδα, καστροφή του κόσμου), σε ποιούς πολιτικούς αντιστοιχούν οι παρακάτω σοφές δηλώσεις;

α. Η Ευρωπαϊκή Ενωση έθεσε το μεταναστευτικό στην κορυφή των προτεραιοτήτων της, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατανοεί ότι οι δυσκολίες που προκύπτουν δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν μόνο σε εθνικό επίπεδο μπλα, μπλα, μπλα, λεφτά, λεφτά, λεφτά!

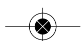
β. Εγώ είμαι πάρα πολύ σκλήρος σε αυτή την υπόθεση, πιστεύω ότι δεν πάει άλλο μπλα, μπλα πιστεύω ότι οι μετανάστες πρέπει να φύγουν μπλα, μπλα, λεφτά, λεφτά, λεφτά!

γ. Η χώρα μας να ενισχυθεί και με ανθρώπους και με λεφτά και με υλικοτεχνική υποδομή για να τα βγάλει πέρα με αυτό το κύμα προσφύγων και μεταναστών. Όταν λέμε δίκαιη Ευρώπη, αυτό εννοούμε μπλα, μπλα, λεφτά, λεφτα, λεφτά, λεφτάκια!

δ. Σκοπεύουμε να αναβαθμίσουμε σε επίπεδο διοικητικής ευθύνης, αυτό που ονομάζουμε μεταναστευτική πολιτική. Θα υπάρξει ξεχωριστό χαρτοφυλάκιο μεταναστευτικής πολιτικής, όπως συμβαίνει σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες μπλα, μπλα, λεφτά, λεφτά, λεφτάααααααααααααααααααα!

Συμπέρασμα: (Όλα τα αφεντικά την ίδια μούρη έχουν!) Ξέρουν ότι τα συμφέροντά τους περνάνε πάνω από την παρανομοποίηση των μεταναστών εργατών. Απλά εκφράζονται διαφορετικά για το πως θα πετύχουν τη διαχείριση της υποτίμησης των μεταναστών, γιατί φασισμός δεν είναι μόνο οι ξυρισμένοι πίθηκες. Όπως έχουμε ξαναπεί ο ελληνικός φασισμός έχει χίλια πρόσωπα!

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ 1935 ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

Θα έχετε παρατηρήσει στους τοίχους της Καλλιθέας το σύνθημα "οι δρόμοι φτιάχτηκαν για να περπατάμε μόνο εμείς". Νομίζουμε ότι γνωρίζουμε καλά αυτούς τους δρόμους κι ότι μας είναι οικείοι. ’Αλλωστε, έχουμε περάσει χιλιάδες φορές από αυτούς, έχουμε σβήσει φασιστικά συνθήματα, έχουμε γράψει τα δικά μας, έχουμε δώσει ραντεβού με τους φίλους και τις φίλες μας. Αυτοί οι δρόμοι όμως έχουν ένα αρκετά άγνωστο παρελθόν κι η ιστορία τους ακολουθεί την ιστορία του ελληνικού κράτους. Κάτι που φαίνεται ακόμα και μέσα από τις αλλαγές που έχουν υποστεί κατά καιρούς τα ονόματά τους: για παράδειγμα, η οδός Ιφιγενείας είχε μετονομαστεί τη δεκαετία του ’30 σε οδό Γεωργίου Κονδύλη κι η οδός Ηρακλέους σε οδό Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Δεν τα λέμε αυτά για να το παίξουμε έξυπνοι. Απλώς μας φαίνεται ότι έχει ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς το πότε γίνονταν αλλαγές σαν αυτές στις οποίες αναφερόμαστε εδώ. Και γίνονταν σε περιόδους τέτοιας πολιτικής ρευστότητας που ήταν ορατή παντού. Ακόμα και στο δημοτικό συμβούλιο της Καλλιθέας.

Μικρή παρένθεση

Βρισκόμαστε στον Μάρτη του 1935· πέντε χρόνια πριν από τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο εσωτερικό της αστικής τάξης, αντίπαλες φατρίες και υλικά συμφέροντα αλληλοσυγκρούονται ήδη από καιρό. Το ένα πραξικόπημα διαδέχεται το άλλο και το ελληνικό κράτος ψάχνει να βρει τρόπο να εκφράσει τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Αλλά τα προβλήματά του παραμένουν σταθερά: στο εσωτερικό, η εργατική τάξη αποτελεί απειλή και στο εξωτερικό, τα κράτη ετοιμάζονται να πλακωθούν μεταξύ τους. Η τελευταία πράξη αυτής της ρευστής κατάστασης θα παιχτεί με το βενιζελικό πραξικόπημα έναντι του βασιλιά και του Λαϊκού Κόμματος. Το αποτέλεσμα ήταν η ήττα των βενιζελικών, η απόταξή τους από το στράτευμα κι η εξορία του Βενιζέλου στο Παρίσι.

ΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ ΕΞΟΡΜΗΣΑΣ ΕΒΟΜΒΑΡΔΙΣΕ ΤΗΝ "ΕΛΛΗΝ..."

ΤΟ ΦΩΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΧΕΙΜΑΡΡΩΔΗΣ Η ΕΦΟΡΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ ΑΝΕΤΡΕΨΕ ΚΑΘΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΝ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ

Η ΝΥΞ ΑΝΕΚΟΨΕ ΤΑΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΠΙΠΤΟΥΝ ΑΙ ΣΕΡΡΑΙ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΣΕΙΡΑ ΔΡΑΜΑΣ-ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Πρωτοσέλιδο της εφημερίδας Το Φως με την αναγγελία της επικράτησης του πραξικοπήματος Κονδύλη, ο οποίος επανέφερε και τον θεσμό της βασιλείας.

Ο Ι. Αραπάκης με τους συμβούλους του σε εθνική εορτή, παρουσία όλων των μαθητών των σχολείων της Καλλιθέας

Το Δημοτικό Συμβούλιο Καλλιθέας κι ο Ιωάννης Αραπάκης

Οι πολιτικές εξελίξεις δεν άφησαν αδιάφορο τον δήμαρχο της Καλλιθέας, Ιωάννη Αραπάκη, ο οποίος έκανε την ακόλουθη ανακοίνωση:

"Σήμερα είναι η πρώτη συνεδρίαση του Σώματος μετά την διάσωση της Ελλάδας από την τραγική περιπέτεια που περιέπλεξε ο μέγας εγκληματίας, όμοιον του οποίου δεν έχει να επιδείξει η σύγχρονη εποχή, ακολουθούμενος από μερικούς απάτριδες".

Αφού λοιπόν αποκάλεσε "μέγα εγκληματία" τον Βενιζέλο, και για να συγχαρεί την εθνική κυβέρνηση που κατέστειλε τους προδότες, πρότεινε να μετονομαστεί η οδός Ιφιγενείας σε Γεωργίου Κονδύλη, η οδός Σοφοκλέους σε Παναγή Τσαλδάρη κι η οδός Αμαζόνων σε Ιωάννου Μεταξά. Ο δήμαρχος Αραπάκης δεν τα έκανε όλα αυτά για ιδεολογικούς λόγους. Μάλλον τον ένοιαζε να έχει άκρες, για να μπορεί έτσι να τσιμπάει και καμιά παροχή για έργα υποδομής, όπως πχ για την ασφαλτόστρωση δρόμων.

Και να που ένα χρόνο μετά ο Βενιζέλος πέθανε κι ο Αραπάκης πρότεινε στο δημοτικό συμβούλιο "να τιμηθεί η μνήμη του διακεκριμένου πολιτικού" και να μετονομαστεί η οδός Σαπφούς σε Ε. Βενιζέλου. Ακατανόητο θα έλεγε κανείς: από τη μια στιγμή στην άλλη οι "εγκληματίες και απάτριδες" έγιναν "διακεκριμένοι πολιτικοί"; Κι όμως. Όπως είπαμε και παραπάνω, ο δήμαρχος της Καλλιθέας σκεφτόταν πολιτικά (δηλαδή, υλικά) κι όχι ιδεολογικά. Κάτι που φάνηκε και λίγο αργότερα, όταν τον Αύγουστο του 1936 καλοσώρισε τη δικτατορία του Μεταξά καλώντας την να απαλλάξει τη χώρα από τα "κομμουνιστικά και αναρχικά στοιχεία". Μάλιστα προς τιμή του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου, άλλαξε την ονομασία 52 δρόμων δίνοντάς τους τα ονόματα "ηρώων του '21".

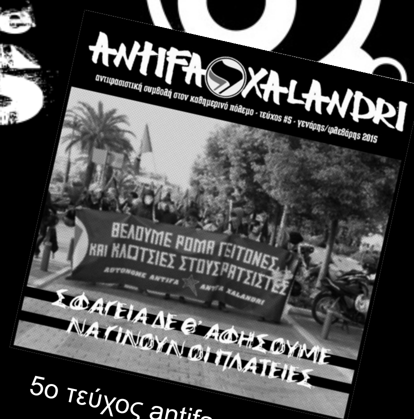
Μπορεί τα πρόσωπα στο πολιτικό σκηνικό να αλλάζουν καμιά φορά όπως τα ονόματα των οδών της Καλλιθέας, όμως το κράτος παραμένει ένας μηχανισμός με διάρκεια και συνέχεια. Κι όσο για τον Αραπάκη, το μόνο σίγουρο είναι πως από την εποχή του Βενιζέλου μέχρι την εποχή του Μεταξά, δούλευε για λογαριασμό του ελληνικού κράτους χωρίς να έχει ιδιαίτερο πρόβλημα για το ποιος κυβερνούσε.

We are the SOUND of the STREETS

5ο τεύχος antifa xalandri

γράψτε μας στο
antifa.kallithea@yahoo.com

δείτε παλιότερα αυτοκόλλητα,
αφίσες και συνθήματα στο
antifakallithea.wordpress.com

